

לזכרו של יעקב בוראק ז"ל

לא היה איש בקובל שנבחר כחבר לכל כך הרבה ועדים כיעקב בוראק. במשך כל התקופה שבין שתי מלחמות-העולם היה חבר בוועדים של "תרבות", "טאז", "אורט", "בית-היתומים", קופת "גמילות-חסדים" וכו' וכן בוועד הסניף של "הציונים הכלליים". והוא השתתף בהנהלת מוסדות רבים לא בגלל רדיפה אחרי כיבודים ו"כסאות", אלא מפני שמטבעו היה איש-הציבור, והיתה לו הבנה

עמוקה בלבירינט המסובך של חיינו הציבוריים-מפלגתיים. המדובר לא בסבך האידיאולוגי, אלא בסבך המעשי-שימושי — הסדרים במוסדות, דרכי מימנם, היחסים בין המוסדות, אופיים של העסקנים וקצת "סודות מן החדר" — כל הענינים האלה היו גהירים לו. לפי רוב היו בוחרים בו לוועדות-התקציב וגם לוועדות שמתפקידן היה ליישב סכסוכים פנימיים, שבעוונותינו הרבים שכיחים אצל אחינו בני ישראל.

היה זה טבעי, שהוא ולא אחר הוציא לאור וערך את השבועון "קאולער

שטימע", שהחזיק מעמד למעלה מ-10 שנים. אין צריך לומר שה"קאָוולער שטימע" שרת באמונה את הציבוריות היהודית בקובל. יעקב בוראק שאף לתת לשבועון גוון לוקלי מובהק. בכל גליון לא הודפס יותר ממאמר אחד על נושא כללי, וכן הוקדשו כמה שורות לחדשות השבוע. היתר היה נתון לענייני קובל וסביבתה. לענייני העירייה, הקהלה, המוסדות השונים, אירגוני הנוער, הספורט — וכלה בתאונות, גנבות וכו'. לעתים היה מדפיס מפרי עטם של סופרים ומשוררים מאנשי העיר והעיירות הסמוכות (קלמן ליס, משה וינשטיין, אוליפקי ואחרים).

הוא הצליח לענין כמה "מושכי עט סופרים" מקרב האינטליגנציה היהודית המקומית, שהיו מספקים חומר פובליציסטי וספרותי, ללא שכר סופרים, כמובן. בעקשנות ראויה לשבח ידע לדרוש מכל איש יחס של כבוד לעתונו. זכורני, שאיוו להקה אורחת באה לכמה הצגות בקובל, והאימפרסריו רצה לסטות מהמנהג המקובל וסרב לתת ליעקב בוראק כרטיס-כניסה של עתונאי.

"אין לי צורך ברצנויה שלך" — טען הלז, אבל בוראק אמר לו בפשטות: "אין אני בא להצגה דווקא לכתוב רצנויה, ובכל זאת עלי להיות באולם, מפני שאם הקהל ישרוק על כל ההצגה, או אם אחד משחקניך יפול מהבמה וישבור את מפרקתו — עלי כעל איש העתונות מוטלת החובה לכתוב על זה רשימה בשבועון המקומי או להודיע לעתון בורשה (יעקב בוראק היה גם רפורטר מטעם ה"מאָמענט")."

יעקב בוראק לא הכניס את ה"קאָוולער שטימע" בשום קשרים רשמיים או כספיים עם איזו שהיא מפלגה, אולם למעשה, מתוך עצמאות גמורה, היה עתון זה כלי-ביטוי להסתדרות הציונית והיה משמש שופר לכל המפעלים ההמוניים שלה. הוא לא סטה מעולם מהקו הציוני והלאומי, למרות שלעתים היתה הגינות זו גורמת לו הפסדים חומריים. אנשים יחידים ידעו בשעתו, שה"ב. ב. ו. ר." (בלוק של בלתי-מפלגתיים לשיתוף פעולה עם הממשלה — אירגון של חסידי-פילסודסקי) הציע ליעקב בוראק קצת טבין ותקילין וחסדים אחרים תמורת הסכמה להעמיד חלק מהשבועון לצרכי תעמולתם. הוא לא הסכים והתחמק מהם בתירוץ דיפלומאטי.

בשנים האחרונות לפני מלחמת העולם השנייה, כשלציבור היהודי היתה כבר תחושה שדבר-מה גורלי ונורא עומד להתרחש, הגביר ה"קאָוולער שטימע" את התעמולה לעלייה. הוא נשאר נאמן ליעודו עד היום שפרצה המלחמה ועל החיים הציבוריים שלנו הושלך הס.

לא עלה בידי לצאת מעמק הבכא בעוד זמן, והוא נספה בידי הרוצחים עם כל אחינו המעונים-הקדושים.